

SWIN

magazine voor Windesheim
editie 01, september 2019

**Nieuwe locatie
Windesheim Almere**

**Gilles Tijmes jaagt
op stormen**

**'We moeten de
zorg echt anders
organiseren'**

**Milva wil make-up
voor elke huidskleur**

*'Ik meen het echt,
hier droomde
ik van'*

Özcan Akyol Indringer

Als een spits bij zijn nieuwe voetbalvereniging wordt gepresenteerd, zegt hij meestal – een beetje verplicht en daarom ongelofwaardig – dat hij altijd al droomde om voor het team te mogen spelen. Soms wordt die mythe vervolmaakt met een weeïg verhaal over vroeger, toen op alle dekentjes, boterhamtrommels en etuis standaard het clublogo stond. Kortom: een jongensdroom die uitkomt. Ik bevind mij, hoe gek het ook klinkt, momenteel in een soortgelijke positie.

Precies twaalf jaar geleden liep ik voor het eerst richting Windesheim, ietwat geïntimideerd door de grote gebouwen en vooral de enorme hoeveelheid studenten. Hoewel ik een stuk ouder dan mijn klasgenoten was, voelde ik me wel kleiner dan iedereen. Ik had het idee een indringer te zijn.

Tijdens de eerste dagen kreeg ik alleen goed contact met één jongen. Hij heette Jonas en kwam oorspronkelijk uit Brabant. Onze kameradschap bestond uit het feit dat we van de norm afweken: we waren ouder, levenswijzer en vooral rebeler dan onze studiegenoten.

'Ik heb geen bestek in mijn nieuwe kamer,' zei Jonas op een dag in het C-gebouw. Hij was met een vriend in Arnhem gaan wonen. 'Dan moet je naar de Ikea,' probeerde ik nog. Maar Jonas had iets anders bedacht. Hij liep richting de grote keuken, tilde een grijze bestekbak op en snelde daarmee naar buiten, waar een aantal houten bankjes stond. 'Heb jij ook nog wat nodig?' Ik keek beschaamd weg, terwijl hij zijn rugzak met messen en vorken volpropte, zonder zich zorgen te maken over eventuele sancties.

Ik begin niet zomaar over Jonas in mijn eerste stukje. Hij was de enige was tegen wie ik, nogal voorbarig en daarom een tikkeltje overmoedig, durfde te zeggen dat ik dolgraag een column in de schoolkrant wilde hebben. Die plek was echter al vergeven. Een meisje dat Elise heette mocht het hoekje volkrabbelen met inwisselbare Libelle-lectuur. Bij elke nieuwe editie werd ik er weer chagrijnig door – waarom zag de redactie mij niet? Alleen op feestjes van de studievereniging kreeg ik aandacht van andere mensen, maar dat kwam omdat ze dachten dat ik de dealer was.

Bijna tien jaar later ontving ik alsnog een mail van de hoofdredactie van dit magazine om een vaste column te schrijven. Ik voel me nu een beetje als die spits die bij zijn nieuwe club wordt gepresenteerd. Alleen meen ik het écht: hier droomde ik van. Ik weet dat er jongens en meisjes zijn die me nu haten, vooral op de studie Journalistiek. Tegen hen kan ik alleen zeggen: blij volharden in je ambities, ondanks tegenwerking. Het komt vanzelf goed.

Succes met een dubbel gevoel 16

Met haar nog jonge onderneming Diversity Cosmetics wil Student Milva Blankendal de 'witte' cosmeticamarkt kleurrijk maken.

Windesheim Almere krijgt een nieuwe locatie 6

Met een groei naar vierduizend studenten komt Windesheim in Almere voor nieuwe uitdagingen te staan.

'We moeten de zorg anders organiseren' 22

Wie afhankelijk is van zorg is een klant en heeft dus rechten.

Ook in Nederland heb je tornado's 8

Wanneer Gilles Tijmes met andere weerfanaten op pad gaat, weten ze niet wat hen te wachten staat.

Mensen

Özcan Akyol **2**

Eelco Boss **13**

Michelle van der Molen **20**

En verder

Gratis hoodie **4**

Tattoo: 'Veel sterker in mijn schoenen' **15**

Stemming: 'Liever geen verkrachter als huisgenoot' **21**

Test: De beste budgetbieren **25**

Speciale lokalen: Verpleegkunde **26**

Online **28**

Buitenkant: 'Neuspiercing schrikt niemand af' **30**

‘Ieder van u heeft een kaartje gekregen. Het is de bedoeling dat u samen met drie andere collega's een kwartet vormt, en dan kunt u als kwartet...’
Collegevoorzitter Henk Hagoort was nog lang niet uitgesproken of de verzamelde docenten en medewerkers snelden massaal naar voren en stortten zich op de stand met kleurige hoodies, voorzien van het nieuwe Windesheim-logo. De opening van het schooljaar op donderdag 29 augustus, kreeg dankzij deze onverwachte ‘weggeef-actie’ een verfrissend chaotisch slot.

tekst: **Marcel Hulspas**
foto: **Wouter van Emst**

'Die saamhorigheid willen we behouden'

Met een groei naar vierduizend studenten komt Windesheim in Almere voor nieuwe uitdagingen te staan. Een gesprek met directeur Kees Stolwijk.

In Almere leg je makkelijk contact met mensen. De studenten zijn streetwise en altijd enthousiast. Dat zeggen Windesheim-docenten over de locatie in de polder. "Ja, Almere is jong en fris en heeft een heel andere dynamiek dan oude steden als Zwolle en Amsterdam, hier zijn de structuren nog niet zo diep ingesleten.", zegt Kees Stolwijk (55), sinds januari directeur van Windesheim Almere.

Hij maakte de successtory van de nieuwe Windesheimvestiging vanaf het begin van dichtbij mee. Vanaf 2011 was hij lid van het managementteam, eerst als clustermanager van de economische studies en later van de ICT & techniek opleidingen.

Tien jaar geleden was het nog maar de vraag of een brede hogeschool in Almere

wel levensvatbaar was. Een paar jaar geleden werd duidelijk dat de groei boven verwachting begon te lopen. Anno 2019 staat er een zelfbewuste Windesheim locatie met dertig opleidingen.

"De campus in het hart van Almere trekt nieuwe doelgroepen aan en blijkt een enorme troef voor de stad. "Wij krijgen niet alleen de studenten die anders naar Amsterdam of Diemen zouden gaan, maar ook jongeren die niet naar de grote stad willen of buiten de provincie géén hbo-opleiding zouden doen." Almere heeft een populatie met veel verschillende culturele achtergronden. "Windesheim levert een flinke bijdrage aan de inclusieve samenleving, doordat we getalenteerde jongeren in Almere opleiden en hier houden en bijdragen

aan de werkgelegenheid", aldus Stolwijk, die zelf economie studeerde in Amsterdam en hier recent nog een mba-mastertitel aan toevoegde.

Volgens de laatste inschrijvingsprognose groeit de vestiging deze maand voor het

'We willen niet versnipperd raken over de stad'

eerst naar een studentenaantal boven de vierduizend. Het domein is nu net zo groot als de andere domeinen van Windesheim. Daarmee wordt binnenkort ook een andere

mijlpaal bereikt: de vestiging kan eerder dan verwacht op eigen benen staan. De startfinancieringsovereenkomst, die werd afgesloten met diverse overheden en door zou lopen tot 2026, wordt waarschijnlijk per 1 januari 2020 beëindigd. Windesheim Flevoland komt dan als regulier domein binnen de normale begroting van Windesheim. Toverwoorden in Almere zijn al jaren 'comakership' en 'community': studenten worden zoveel mogelijk in het werkveld opgeleid en er is een groot gevoel van samenwerking en saamhorigheid. "Studenten willen elkaar kennen, gekend worden en gekend zijn. Vaak is dat de reden waarom ze voor Windesheim kozen. Bij een kleine hogeschool is zoiets gemakkelijker te bereiken dan bij een grote instelling. Maar ook bij verdere groei willen we dat saamhorigheidsgevoel absoluut behouden."

Daarmee doelt hij ook op de grote vraag voor de toekomst: is er in het centrum van Almere plek voor nieuw groot hoofdgebouw? "Zo ja, dan zou dat prachtig zijn. Één hoofdgebouw met een nevenvestiging kan ook, maar wat we absoluut níet willen is versnipperd raken over de stad."

De afgelopen jaren breidde Windesheim in Almere vanuit De Landdrost al uit naar een deel van de Bibliotheek en van het Baken Stad college. Na komend studiejaar is er waarschijnlijk nog verdere uitbreiding nodig. Momenteel wordt gesproken over een tijdelijke extra locatie in het centrum van Almere (zie kader).

Op de achtergrond wordt met de gemeente gebrainstormd over de meest wenselijke toekomstsituatie: een nieuw hoofdgebouw met ruimte voor meer dan vijfduizend studenten. "We hebben met onze docenten een visiedocument opgesteld (getiteld 'Een nieuwe draai'), daarin staan onze wensen voor zo'n gebouw. Steekwoorden zijn duurzaamheid, flexibiliteit en aanpasbaarheid. De voorkeur van zowel Windesheim

als de gemeente Almere is behoud van de stadscampus. Dus dan zou het mooi zijn als we ons hoofdgebouw kunnen delen met andere gebruikers uit de stad, bijvoorbeeld met lokale verenigingen die er 's avonds terecht kunnen."

Zijn er nog meer uitdagingen voor Windesheim Flevoland? Stolwijk: "De regio heeft van de overheid opdracht gekregen om een enorm aantal woningen te bouwen. Ik zou het mooi vinden als onze opleidingen en lectoraten daarop inspringen en studenten bijvoorbeeld via opdrachten meedenken over nieuwe bouw- en woonvormen." Met Almere als studentenstad zit het volgens Stolwijk wel goed. "Dat gaat snel de goede kant op. Er komen steeds meer studentenactiviteiten en de verenigingen groeien. De terrassen op de Grote Markt zitten vol met studenten. En afgelopen week organiseerde Windesheim het Fééstival op het Stadhuisplein, de afsluiting van de introductieweek waar duizenden bezoekers op afkwamen."

tekst: Ernest Mettes

foto's: Jasper van Overbeek

Winkelcentrum nieuwe locatie Almere?

Windesheim onderhandelt over een tijdelijke extra hogeschoollocatie midden in het Almeerse winkelcentrum, die in 2021 betrokken kan worden.

Het gebouw, genaamd Het Circus, ligt aan het Stadhuisplein in het winkelcentrum. De bovenste twee verdiepingen, waar nu nog de Aeres hogeschool is gevestigd, komen leeg te staan in de zomer van 2021. "Dit zou voor Windesheim een logische plek zijn voor een tijdelijke extra locatie", zegt Pieter Dieckmann, directeur Bedrijfsvoering van Windesheim. De Aeres hogeschool verhuist dan naar een nieuw gebouw op het Floriaterrein. Voor de verhuurder is het gunstig als er opnieuw een onderwijsinstelling in het pand komt. En voor ons is het handig dat de inrichting al is aangepast voor onderwijsdoeleinden." De ruimte in Het Circus heeft een oppervlakte van 3.000 vierkante meter, dat is

vergelijkbaar met bijvoorbeeld gebouw G van de Zwolse campus.

De extra locatie is een tijdelijke oplossing ter overbrugging naar de toekomst, benadrukt Dieckmann. "We zijn volop in gesprek met de ambtenaren van de gemeente Almere over mogelijkheden voor een geheel nieuw hoofdgebouw. De politiek wil eind dit jaar bepalen welke locaties zij daarvoor geschikt vindt. Daarna kunnen we opties gaan uitwerken. Als de keuze valt op een groot gebouw, zullen we de Landdrost op termijn verlaten. Maar het kan ook gebeuren dat er naast De Landdrost een grote locatie bijkomt. Mochten we een geheel nieuw pand kunnen bouwen, dan gaan daar al gauw vier jaar overheen", aldus Dieckmann. Na komend studiejaar moet daarom de overbruggingslocatie beschikbaar zijn, omdat De Landdrost de groei dan niet meer op kan vangen.

'Ook in Nederland heb je tornado's'

Hagel, bliksem en windstoten? Normale mensen blijven dan liever binnen, maar niet journalistiekstudent Gilles Tijmes. Hij trekt er bij noodweer juist op uit.

Iedereen kent de documentaires op Discovery Channel waarin overenthousiaste mannen in grote trucks tornado's achterna jagen, door het dolle heen als ze de wervelwind eenmaal in het vizier krijgen. Maar stormchasers zijn geen cowboys die in hun auto springen bij de eerste de beste regenwolk, wil Gilles meteen benadrukken. Het draait om geduld, een goede voorbereiding en vooral kennis van weersystemen. Gilles: "Wij stormchasers zoeken hoge instabiliteit en windschering. Warme lucht die op de koude atmosfeer botst zorgt er voor dat er buien ontstaan en plotselinge lokale verandering in de wind, dat noem je 'scheuring', zorgt er voor dat de buien interessant worden qua structuren en mogelijk extreme bijverschijnselen zoals hagel, valwinden, bliksem, windstoten of oplichtende wolken kunnen vormen."

Alsof je aan het koken bent en alle ingrediënten moeten bij elkaar moeten passen voor het perfecte gerecht. "Soms heb je alles bij elkaar en kan er nét dat ene ingrediënt missen, waardoor je dus naar een locatie bent afgereisd waar uiteindelijk niks gebeurt."

'Trekrichting' van 100 km per uur

Niets zo veranderlijk als het weer, dat weet Gilles als geen ander. Als hij samen met andere weerfanaten op pad gaat, is het dan ook altijd maar de vraag wat ze gaan aantreffen. Zoals de laatste keer dat hij erop uit trok, vorige week nog. "De kaarten zagen er supergoed uit. De buien hadden een trekrichting van 100 kilometer per uur en daalden abrupt op moeder aarde af, dan vormen ze 'wall clouds'. We gingen richting Oss om de buien daar op te wachten. Uit-

eindelijk kwam het hele systeem pas later in de avond op gang, daarom zijn we doorgereden naar België. Daar kregen we toch nog een staartje mee van het noodweer dat later aaneen klonterde in een buienlijn die met minder kracht over Nederland trok."

Bloemkoolwolken

Gilles (22 jaar) woont bij zijn ouders, op een boerderij in het Drentse Broekhuizen, een buurtschap onder de rook van Meppel. Opgroeïend tussen de maisvelden, trekkers en vieze rubberlaarzen werd de jonge Gilles zich als snel bewust van de elementen. "Als mijn oma 's avonds uit het raam keek en bloemkoolwolken zag, wist ze al dat het mis was. Dan was er onweer op komst."

Die interesse groeide al snel uit tot een grote fascinatie. "Toen Gilles nog maar amper

Gilles: "Deze foto heb ik gemaakt ongeveer een half uurtje over de grens bij Enschede. We hadden onze ogen op een bui voor ons en we wilden proberen om bliksemfoto's te maken. Achter ons doemde toen ineens dit gevaarte op van een andere bui. De bui was bezig met het ontwikkelen van een 'shelf cloud' en dus krulde de voorkant steeds meer om. Het was zo dynamisch om te zien dat het bijna angstaanjagend was."

"Deze lichtende nachtwolken waren voor mij echt een hoogtepunt. Dit type wolken is voor mij een bewijs dat de lucht zoveel moois te bieden heeft, ook voor amateurweerliefhebbers. Dit wolkenveld was één van de grootste en helderste velden van afgelopen decennia, een genot om mee te maken!"

boven het aanrecht uitkwam, zei hij al dat hij later in Oklahoma zou gaan studeren omdat hij meteoroloog wilde worden", vertelt moeder Roely. "Mijn oren begonnen te klapperen van verbazing, ik kon het woord zelf amper uitspreken. Toen Gilles twaalf was zijn we naar Zuid-Holland gereden om een weerstation voor in de tuin te kopen, dat staat er nog steeds."

In datzelfde jaar stond er ineens een vreemde auto op het erf. "Ik dacht dat stormchasers alleen maar in verre landen kon, tot ik op internet forums begon af te struïnen", glundert Gilles. "Zo sprak ik op een dag af

'Voor die wolk ben jij niet meer dan een zandkorreltje op de weg'

met een groepje uit Zwolle, om op de bonnefooi naar het voorspelde noodweer in de Noordoostpolder te rijden. Dat vonden mijn ouders een minder goed idee, maar ze lieten me uiteindelijk toch gaan nadat ik met een pruillipje beloofde het voortaan even te melden als ik met vreemde mensen op stap zou gaan."

Moeder Natuur

Maar wat vindt Gilles nu precies zo mooi aan het najagen van stormen? Om dat goed uit te kunnen leggen, maakt hij een vergelijking met zijn andere grote hobby: het bezoeken van concerten. "Als je in een grote groep mensen staat en er er komt een heel mooi nummer, dan voelt het alsof je alleen op de wereld bent, met de artiest. Met een flinke bui voelt dat ook zo, maar dan zelfs nog beter. Het weer maakt het niet uit of er mensen staan of niet, op zo'n moment voel je de kracht van Moeder Natuur en voel je je heel nietig. Het maakt dan even geen fuck uit wat je doet, of wat je zorgen zijn. Op dat moment is het alleen die bui die daar rondraast en ben jij voor die wolk niet meer dan een zandkorreltje op de weg.

Dan besef je dat je eigenlijk alleen een passagier bent in het grote geheel en geen bestuurder."

"Laatst reden we in de buurt van Klazienaveen en leek het net alsof we in een scène uit de film 'Twister' waren beland. We raceten met vier auto's over landweggetjes op zoek naar een plek om de bui te kunnen opvangen. Iedere stormchaser is diep in zijn hart nog een beetje dat kind dat met opgeveallen mondje naar Discovery keek."

Complottheorien

Tijdens het 'chaser' is Gilles vaak aan het streamen op sociale media. "Op Twitter en Instagram heb ik veel volgers uit het

wereldje." Je zou verwachten dat zo'n nerdy hobby intelligente mensen aantrekt, zegt Gilles. "Maar in de praktijk zijn de app-groepen en forums van stormchasers toch vooral een broedplaats voor complottheorieën. Velen zijn er heilig van overtuigd dat de overheid het weer probeert te beïnvloeden door vliegtuigen 'chemtrails' te laten verspreiden in hun condenssporen", lacht Gilles, hij vindt dat maar pseudowetenschappelijk geouwehoer. "I'm here for the facts."

Poldertornado's

De ultieme jackpot voor stormchasers is natuurlijk een tornado van dichtbij mee mogen maken. "Veel mensen denken dat

die hier niet voorkomen, maar Nederland heeft de meeste tornado's per vierkante kilometer ter wereld." Dat vraagt om meer uitleg. Gilles: "Dat komt doordat we een klein landje zijn met relatief veel water. En een tornado ontstaat waar koude en warme lucht op elkaar botsen. Na een warme dag stijgt er een boel waterdamp op vanaf de zee, terwijl de koude lucht in de atmosfeer wervelend naar beneden wordt getrokken. Maar het loopt hier bijna nooit zo uit de

'Nederland heeft de meeste tornado's per vierkante kilometer ter wereld'

hand als op de tv-beelden uit Amerika die je elke lente ziet. Dat komt doordat onze poldertornado's zelden zoveel snelheid opbouwen, we hebben geen grote open prairies waar ze tot apocalyptische proporties kunnen groeien."

Dodelijke slachtoffers

Vijftig jaar geleden was hier de laatste tornado met dodelijke slachtoffers, vertelt Gil-

les. "Op 26 juli 1967, in het Gelderse Tricht." Hij sprak ooit een vrouw die dat van dichtbij meemaakte. "Ze zag opeens allemaal hooi en stro overwaaien. Haar man zei toen dat ze snel de baby van zolder moest halen. Alle wind sloeg op de ramen, ze hadden het geluk in een stevig hoekhuis te wonen, dat bleek bestand tegen windkracht 12. Alle zeven mensen die die dag omkwamen, verloren hun leven in háár straat. De huizen zijn in een andere kleur stenen weer opgebouwd, dus het contrast tussen oud en nieuw zie je daar nog heel duidelijk. Het verhaal van Tricht is bij iedere stormchaser bekend en om het van een overlevende te horen was heel bijzonder. Ze wilde het verhaal eigenlijk niet meer vertellen, maar omdat ik jong en geïnteresseerd was, deed ze het nog één keer, speciaal voor mij."

"In Nederland hebben we al gauw de neiging toch nog even te gaan zwemmen als het code geel is, of de weg op te gaan met code oranje. Deze mevrouw drukte mij op het hart de waarschuwingen van het KNMI nooit in de wind te slaan, want die adviezen zouden je zomaar ooit op een dag het leven kunnen redden."

tekst: **Maarten Kors**
foto's: **Jasper van Overbeek**

"De buien hadden op de dag dat deze foto is gemaakt een onwijs snelle trekrichting. Jolien, met wie ik altijd op pad ga, had een gebied gekozen dat verder Duitsland in ligt. Uiteindelijk reden we door kleine dorpjes met deze joekel achter ons aan en probeerden we in het half Engels, half Duits vanuit open autoramen aan voorbijgangers uit te leggen dat ze toch écht beter even naar binnen konden gaan. Een passage van deze formatie gaat vaak gepaard met veel wind en neerslag en soms ergere cadeautjes, dus je wil echt níet je hond uitlaten op dat moment."

"Vorig jaar augustus reden we voor het onweer richting Amiens, in Frankrijk. In deze omgeving van graanvelden en heuvels voelde alles een stuk grootser dan wat ik daarvoor gewend was. Het stuk net achter het bordje is een uitzakking, een 'wall cloud'. Omdat ik er nooit één in het echt had gezien, wist ik niet zeker of het er wel eentje was. Maar toen een van de meer ervaren chasers z'n blik er op had geworpen was het ineens 'gas!'. Ik zat met m'n neus aan het raam geplakt, er gierde adrenaline door m'n lichaam en ik dacht alleen maar: Die wall cloud hád gewoon een tornado kunnen droppen."

'We moeten ondubbelzinnig verhelderen waar we staan als hogeschool'

Eelco Boss

Tankman

Bij mij in de badkamer staat een ongeveer 10 centimeter hoog, groen plastic beeldje van Tankman. Dat hij in de badkamer staat is puur pragmatisch: dan weet ik zeker dat ik hem elke dag zie. Google maar eens op Tankman en je kunt meer over deze man lezen, tenminste als je in 'vrij' land woont. Want hoewel Tankman een Chinese man is, is er op het Chinese internet helemaal niets over hem te vinden. Alleen in liberaal-democratische landen met een vrije en onafhankelijke pers kunnen we over hem lezen.

Een aantal onverschrokken fotografen hebben in 1989 foto's van Tankman uit China weten te smokkelen en dankzij de onafhankelijke journalistiek kunnen we over hem lezen. Terecht of onterecht staat Tankman symbool voor de strijd voor meer democratie en een vrije pers. Tankman helpt mij elke dag even stil te staan bij mensen die momenteel strijden voor hetzelfde. Zo denk ik dezer dagen vaak aan de demonstranten die in Hong-Kong voor hun afbrokkelende democratie de straat op gaan. Als ik Tankman zie denk ik ook aan het voorrecht dat we hebben om te leven in een vrij en welvarend land. De ironie wil trouwens wel dat mijn Tankman poppetje made in China is. Maar dat is mijn Donald Trump wc-papier ook...

In onze Windesheim gemeenschap hebben we gelukkig wel een onafhankelijke pers. Maar is Windesheim wel een echte 'liberaal-democratische' gemeenschap? Speelt de hogeschoolpers hier nog wel een betekenisvolle rol? Op beide vragen is het antwoord natuurlijk: veel te weinig. Tankman wist wat er op het spel stond, maar velen op Windesheim wanen zich nog in een soort veilige kaasstolp waar de wereldgebeurtenissen op veilige afstand aan voorbij trekken. Mijn voorspelling is echter dat we steeds meer, beter en ondubbelzinniger moeten verhelderen waar we staan als hogeschool.

Als ik één doel heb met deze column dan is het wel de discussie hierover te prikkelen. Dat klinkt erg bescheiden, ik weet het, maar we moeten de invloed van een column in een hogeschoolblad ook weer niet overschatten. Hoe ik dat ga doen? Door kritisch en controversieel te zijn (met mate, ik heb een hypotheek), de spot te drijven, te overdrijven, ironisch te zijn, soms misschien cynisch. Zoveel mogelijk met humor. Dat wel.

'De Kaart van het Paard'

#eetcafé #iederredag

Vers geroosterd brood		aioli		drie euro
Nachos de Luxe		cheddar, sour cream, paprika, rode ui		vijf euro vijftig
Soep		tomaat, kip/groente, brood		drie euro vijftig
Pulled Pork		brood, salade, bbq saus		zes euro vijftig
Kipsaté		rijst/aardappels, salade, kroepoek		zeven euro
Halve Haan		rijst/aardappels, salade		zeven euro
Groente Noodles		groene curry/teriyaki, vega/kip		zeven euro
Pasta Creamy Pesto		sour cream, groene pesto, vega/kip		vijf euro vijftig
Poké Bowl		salade, avocado, groente, vega/kip		zeven euro
Lasagne Bolognese		tomatensaus, lasagnebladen		zes euro
Kipschotel		chili garlic/oestersaus, rijst, groentes		zes euro
Gehaktballen		aardappels, salade, satésaus		6st. €4,50 / 9st. €6,- / 12st. €7,-
Chicken wings		aardappels, salade		6st. €4,50 / 9st. €6,- / 12st. €7,-

#IEDERE WEEK

ma.. SPECIAALBIERAVOND
 di.. VOUTE VERZOEKJES
 wo.. LIVE MUZIEK AVOND
 zo.. PUBQUIZAVOND

#HIGHLIGHTS

wo.. 18 sep LIVE MUZIEK - DISCOVER
 vr.. 20 sep KLEURRIJK
 wo.. 25 sep LIVE MUZIEK -
 SON NOUVEAU, TURBIT MILK
 do.. 26 sep BRUISWEKEN AFTERPARY

Het
Vliegende
Paard

CHECK ONS HELE PROGRAMMA @HETVLIEGENDEPAARD

Luca Mous is eerstejaars calo

'Veel sterker in mijn schoenen'

"Op mijn zestiende ben ik elf maanden in Paraguay geweest. Dat was zo'n intense periode, dat ik als aandenken deze tattoo liet zetten. Het is een 'ñanduti', een geborduurd stuk kant wat ze in Paraguay gebruiken als decoratie. Het betekent 'spinnenweb'. Voor mij staat het voor een mix van culturen. Naast de vele leuke dingen die ik heb meegemaakt, waren er ook nare momenten. Paraguay is zo totaal anders dan Nederland. Vrouwen worden als minderwaardig gezien, er zijn allemaal straatkinderen en straathonden en er zijn mensen die ongevraagd je ramen gaan wassen als je voor het stoplicht staat. Als je niet betaalt, slaan ze je ruit in. Dat heb ik zien gebeuren bij een auto naast me. Dankzij dit soort ellende heb ik veel geleerd. Bijvoorbeeld om voor mezelf op te komen. Ik sta veel sterker in mijn schoenen dan eerder."

tekst: **Silke Polhuijs**
foto: **Gerben Rink**

Succes met een dubbel gevoel

Student **Milva Blankendal** wil de 'witte'
cosmeticamarkt kleurrijk maken.

‘Als donkere vrouw ben je afhankelijk van merken die alleen in specifieke winkels verkrijgbaar zijn’

Als tiener wilde ze graag, net als alle jonge meiden experimenteren met make-up. Maar met haar donkere huid kon Milva Blankendal niet terecht bij de buurtrogist, omdat daar alleen make-up te koop was voor lichtere huidtypen. “Ik ben opgegroeid in de multiculturele Indische buurt in Amsterdam, je zou verwachten dat je daar wel genoeg aanbod kunt vinden. Maar ik moest echt ver reizen om een goede foundation te scoren!” In het kader van haar associate degree small business and retailmanagement startte ze haar onderneming Diversity Cosmetics. Om de cosmeticamarkt diverser te maken.

Weinig keuzeaanbod

Tijdens haar stage bij een bekende luxe parfumeriewin-

kel in Amsterdam was Milva de enige donkere vrouw op de werkvloer. En van het totale winkelaanbod was slechts één merk geschikt voor vrouwen met een donkere huid. “Je bent als donkere vrouw afhankelijk van merken die alleen in specifieke winkels verkrijgbaar zijn zoals parfumeriezaken en afroshops. De cosmeticamarkt voor donkere vrouwen wordt gezien als een nichemarkt. Maar dat is het al lang niet meer!” Op haar stagebedrijf kreeg Milva ook alle donkere make-up testers mee. “Ach, ze waren blij dat ze het kwijt konden. Anders werden die samples toch weggegooid. Ik voelde me niet gediscrimineerd. Af en toe kreeg ik wel het gevoel dat ik een bijzonder persoon was. Maar er zijn vrouwen met een donkere huidskleur die niet

eens een parfumeriewinkel in durven, bang dat ze niet geholpen kunnen worden. Dat vind ik heel erg.” Milva besloot dat ze zelf betaalbare en kwalitatief goede make-up op de markt wilde brengen voor vrouwen van elke etnische afkomst. Na haar vooropleiding filiaalmanager stroomde ze door naar het hbo om die droom te verwezenlijken. In 2017 startte ze met de associate degree small business en een jaar later lanceerde ze haar eigen beautywebshop waar ze naast make-up ook parfum, haarproducten en accessoires verkoopt. Ze is een van de weinige studenten die zich focust op offline-marketing.

“Het zijn redelijk bekende merken die ik verkoop, en geschikt voor het laag- en middensegment. De onderneming gaat nu eigenlijk best goed. Naast de webshop ben ik beschikbaar voor beurzen, evenementen en verkoopparty’s aan huis om vrouwen kennis te laten maken met de producten. Offline verkoop ik momenteel beter dan online. Ik heb twee jonge kinderen en ik studeer, dus van de opbrengsten kan ik nog niet leven. Na mijn studie wil ik de onderneming graag uitvergroten naar andere steden en pop-up stores.’

(H)erkenning

In mei van dit jaar werd haar pitch van het ondernemingsplan bekroond met een Almeerse ondernemersprijs. “Mensen met een donkere huidskleur waren tijdens de uitreikingsavond op één hand te tellen. Toch vind ik het heel mooi dat het publiek het probleem herkende.” Milva is blij dat haar onderneming wellicht een gat in de markt is. Maar het geeft haar toch een dubbel gevoel. Ze vindt het niet kunnen dat anno 2019 niet elke meid of vrouw in Nederland gemakkelijk aan betaalbare make-up kan komen. “Ik zou willen dat het niet nodig was om zelf cosmetica aan te bieden aan de multiculturele vrouw.” Celebritie Rihanna begon in het najaar van 2017 al met een eigen make-uplijn voor meer inclusiviteit in de beautybranche. Sinds de lancering van Rihanna’s Fenty Beauty doen grote merken wel meer aan inclusiviteit maar daar zit ook een prijskaartje aan. “Het is duidelijk dat gekleurde vrouwen een markt vormen die ver van een niche is. Als je gaat kijken naar de modebranche heeft de beautybranche wel wat sneller ingegrepen als je praat over inclusiviteit. Met behulp van sociale media, heeft de beautybranche in de afgelopen jaren een grote groep cosmeticatiefhebbers verwelkomd en vertegenwoordigd op het gebied van huidtinten. Maar laten we zeggen: een goed begin is stoppen met het halve werk.”

tekst: **Reinhilde van Aalderen**
foto’s: **Gerben Rink**

Michelle van der Molen

#working out so proud

Van yoga moet ik scheten laten. Hijs mij in een superzachte yogapants en bijbehorend tanktopje en het voelt alsof ik thuis ben. Tel er een houding met de naam zonsopgang, zonsondergang of leeuwinnenwelpje bij op en de lucht ontsnapt mij spontaan uit het kleinste gaatje. In een zaal vol hippe medetwintigers, die lenig zijn als gesmolten boter. Dat kan mijn imago gewoon niet aan. Dat breekt.

Maar ik wil op een sport. Want op een sport gaan is populair. Het is gezond, je krijgt er energie van en je kunt het op je Instagram zetten. Je bezwete, maar toch perfect opgemaakte gezicht in een vierkant filter met als ondertekening 'working out, so proud'. Dat wil ik ook. Maar niet in de sportschool. Want daar raak ik altijd met mezelf in de knoop. Ik ren als een bezwetene op de loopband, bang dat ik eraf val en ga door naar de fietsen. Tot het punt komt waar ik altijd vastloop: wat daarna te doen? Wat moet ik met al die apparaten? Wat doe ik op zo'n viezig rubberen matje?

Ik kan ook bij een team gaan. Op hockey of voetbal. Er een beetje op inrammen met mijn benen of een stick en gaan voor de beker. Met zijn allen naar de kroeg wanneer we weer gewonnen hebben. Of verloren. Het eindigt toch altijd in de kroeg. Matchende outfits, haren in de staart. Maar wat zet ik dan op Instagram? Al die biertjes zijn natuurlijk niet goed voor mijn vegan imago. Een biertje op basis van soja met een crèmelaagje van doperwt is nog niet uitgevonden.

Nee, dan maar op tennis. Een sport voor de elite. Ik koop zo'n kittig rokje, neonkleurig t-shirt en een bijpassende haarband. Ik schud mijn billen achteruit, houd mijn armen inclusief racket in de aanvalshouding en neem een pose aan. Hashtag 'lekker bezig, derde keer deze week'. Om daarna op de bank te ploffen met mijn vette chipsvingers en de Tony Choccolonely binnen mijn gezichtsveld. Scheten laten voor het leven.

'Wat doe ik hier op dit viezig rubberen matje?'

"Ik denk dat studenten erg geschikt zijn, omdat zij openstaan voor nieuwe ervaringen en andere mensen. Ouderen zijn vaak toch vastgeroest in hun oordeel over mensen met een strafblad. Eerlijk is eerlijk; **ook ik zou wel een beetje de kat uit de boom kijken als mijn buurman in de bak had gezeten.**"

Daan Kattenberg (20)
vierdejaars accountancy

In een nieuwe Zwolse flat gaan studenten mogelijk samenwonen met ex-gedetineerden. Zien studenten deze woonvorm zitten?

"Als dat er komt ga ik mij ervoor inschrijven! Ze hebben hun straf uitgezeten, dus ze verdienen het om met een schone lei te beginnen. **Ik zou ze niet anders behandelen dan mijn andere huisgenoten.** Ik hoop dat er genoeg studenten zijn die mee willen doen."

Mona Richté (22)
eerstejaars global project and change management

'Liever geen verkrachter als huisgenoot'

"Dat zie ik wel zitten hoor! Ik geef zelf voetbaltraining aan gevangenen, dus **ik weet wel hoe je met ze moet omgaan.** Bij mijn club FC Emmen hebben we ook een ex-gedetineerde in dienst, aardige kerel. Hij leert nieuwe mensen kennen zodat ie uit zijn oude omgeving weg komt."

Marcel Sulmann (25)
vierdejaars social work

"Ik zou er niet direct om staan te springen. Het lijkt mij belangrijk dat de woningcorporatie dan een introductie houdt, waarop de ex-gedetineerden vertellen waarom ze hebben gezeten. **Ik hoef niet naast een moordenaar of verkrachter te wonen.** Ik zou ook willen dat er een aanspreekpunt in de flat is om melding te maken van incidenten."

Frendo Hartgers (26)
vierdejaars werktuigbouwkunde

"**Ik vind het belangrijk dat ze een kans krijgen om terug te keren in de maatschappij.** Dan helpt het om met studenten samen te wonen in een complex, want die ondernemen van alles en hebben altijd vrienden over de vloer. Zolang ik geen moordenaar als buurman krijg, zou ik het wel aandurven."

Charlotte de Graaf (20)
vierdejaars accountancy

'We moeten écht anders gaan denken over zorg'

Wie afhankelijk is van de zorg is niet alleen een patiënt of cliënt, maar ook een klant. Iemand die een dienst afneemt en gelijkwaardig is aan de zorgverlener. Die gelijkwaardige relatie is in de praktijk vaak ver te zoeken. Lector Lineke Verkooijen wil daar verandering in brengen.

Lineke Verkooijen was tot 1 augustus lector op Windesheim Almere. Tien jaar lang was zij verbonden aan het lectoraat Klantenperspectief in ondersteuning en zorg, met achttien medewerkers een van de grootste lectoraten van Windesheim.

Je pleit voor een gelijkwaardige relatie tussen cliënt en zorgverlener. Maar het klinkt zo zakelijk, een 'klant' zijn van een zorginstelling...
'Maar die rol moeten we niet vergeten. Kijk, een klant is een afnemer van een dienst. Wanneer je zorg of steun nodig hebt, dan

ben je behalve patiënt of cliënt ook een klant. In de eerste twee gevallen is er altijd sprake van een afhankelijkheidsrelatie. De professional heeft vanwege zijn kennis en kunde toch een soort "macht" over de patiënt of cliënt. Maar bij de derde is dat niet het geval. Wat ik de afgelopen jaren geprobeerd heb is die rol van "klant" naar voren te brengen. Organisaties en professionals er bewust van maken dat er ook een klant tegenover je zit, in een gelijkwaardige relatie. Het leven van de klant mag niet gehinderd worden door die 'macht' of de inzichten van de professional.'

De professional moet dus oog krijgen voor het 'klantenperspectief'. Wat moeten we daaronder verstaan?
'Dat is een goede vraag. De missie van het lectoraat was: "Een bijdrage leveren aan het realiseren van een expliciete plaats voor het klantenperspectief binnen het handelen van zorgprofessionals en het organiseren van zorg- en welzijnsactiviteiten." Maar er bestaat natuurlijk niet zoiets als "het klantenperspectief". Elke klant in de zorg heeft zijn eigen visie of zienswijze. Wat we wilden was het op een hoger plan brengen en de overeenkomsten tussen al die verschillende

klantperspectieven ontdekken. En op basis daarvan de voornaamste elementen vinden waaraan het denken en handelen van de professional en een organisatie moeten voldoen opdat die klanten werkelijk gehoord worden. Concreet: wanneer je in gesprek gaat met een zorgprofessional omdat je hulp nodig hebt, dan is het van belang dat jouw beeld van wat je nodig hebt goed begrepen wordt. De professional beschikt over allerlei kennis en kunde, en heeft van daaruit een eigen perspectief - maar jÓuw zicht op de situatie zou wel eens een andere kunnen zijn. Omdat jij weet hoe die zich verhoudt tot jouw leven.

'Een simpel voorbeeld uit de cure sector: je hebt pijn aan je knie, je gaat naar een arts en die stuurt je door naar een orthopeed die zegt: ik kan opereren, met 50 procent kans op succes, en 50 procent kans dat je in een rolstoel belandt. Dan is het aan de klant om de afweging te maken en een besluit te nemen. Die beslissing wordt gemaakt in de context van het eigen leven. Maar persoonlijk ben ik meer geïnteresseerd in de care sector, waarbij mensen structureel ondersteuning nodig hebben om hun leven te kunnen leven. Dan heb je dus heel regelmatig, veelal dagelijks, met zorgprofessionals te maken.'

Is de verhouding daar anders?
In de cure sector hebben de vraagstukken vaak een meer professionele lading. Een ziekte, beperking of probleem moet opgelost worden. De professional beschikt

over kennis van interventies om dit aan te pakken. Bij care krijg je een omkering van perspectief: dan gaat het om wat de professional kan doen zodat de klant zoveel mogelijk zijn eigen leven kan leiden. De klant beschikt over kennis over dat leven. Het is niet alleen vanwege die perspectiefwissel een lastige. Professionals in de zorg- en welzijnssector worden zÓ opgeleid dat het net lijkt alsof alles hersteld en opgelost kan worden. Het gaat allemaal over de "krachtige samenleving", over zelfredzaamheid - overigens begrippen waar ik zeker iets mee heb. Alleen, de professional moet die zelfredzaamheid niet in de weg zitten. En dat is wél wat je nu ziet. Ze gaan ervan uit dat je iedereen zelfredzaam moet máken - dat iedereen het ook kan worden. Dus als klanten lang gebruik maken van steun en zorg, lijkt de (impliciete) vraag gesteld te worden: "kunt u dat niet zelf?" of "Kunt u dat nog steeds niet?" Het wordt ze bijna verweten dat ze niet zelfredzaam worden. Daarom is juist bij dié groep het klantenperspectief zo aan de orde. Als zorg zÓ belangrijk voor je is dat je het dagelijks nodig hebt om je leven te kunnen leven, dan móét je daar ook invloed op hebben. Als je uren moet wachten voordat noodzakelijke zorg wordt verleend, dan kun je urenlang niets doen! Dan staat de professional de zelfredzaamheid juist in de weg.'

Zorgverleners willen nu eenmaal mensen "beter" maken...
'Die redenering "wij gaan u leren hoe je eigen kracht krijgt", met andere woorden: u heeft een probleem en dat gaan we voor u oplossen, dat is het lineaire medisch model-redeneren: je hebt een probleem, er is een aanpak, het probleem wordt opgelost. Klaar. Die manier van redeneren past niet in elke situatie. Maar dat denken zit diep in de genen van de zorg- en welzijnssector. Er is een gebrek aan zelfredzaamheid en dat gaan we oplossen. Maar als iets niet is op te lossen, moeten we anders denken. Dan pleit ik voor het OERmodel-redeneren dat uitgaat van de wensen van de klant. OER staat voor 'ondersteuning eigen regievoering' of de ander ondersteunen bij het leven van het eigen leven. In plaats van dat

Voor de verdere verbreiding van de academische verpleeg(t)huiszorg heeft Linke Verkooijen de Stichting Academische Verpleeg(t)huiszorg Nederland (S-AVN) opgericht. Doelstelling is het leveren van een bijdrage aan een integrale aanpak van actuele vraagstukken in de langdurige zorg met als vertrekpunt de wensen/vraagpatronen van cliënten. De stichting waakt over de uitgangspunten van 'Academische Verpleeg(t)huiszorg' door middel van een AV-keurmerk, organiseert de toetreding van AV-locaties, organiseert activiteiten ter bevordering van de deskundigheid en zet zich in voor het werven van subsidiegelden ten behoeve van onderzoek en innovatie van praktijk en/of onderwijs. Mail: info@s-avn.nl. site: www.verpleegthuiszorg.nl

‘Je hebt een probleem, er is een aanpak, het probleem wordt opgelost. Klaar. Die redenering past niet in elke situatie.’

je iets oplost, zorg je dat je niet onnodig hindert. Bijvoorbeeld door te lang te laten wachten of door het niet te doen zoals afgesproken. Dát moet het vertrekpunt zijn. Het uitgangspunt van de professional moet zijn: Wanneer, hoe, waar en door of met wie wilt u wát hebben, dan gaan wij kijken of en hoe we dat waar kunnen maken. Concreet: wat heeft u van ons nodig om zelfredzaam te blijven?

In de huidige situatie gaat het vaak zo dat iemand langskomt om je te helpen met wassen, en ook nog probeert om je zelfredzaam te maken. Soms lukt dat, met veel moeite, en dan ben je de rest van de dag moe en kun je verder niks meer. Dan is je leven teruggebracht tot jezelf kunnen wassen. Dat lijkt me onnodig hinderend. En mede dáárom hebben we het initiatief academische verpleeg(t)huiszorg in het leven geroepen. Waar mensen zorg krijgen op basis van hun wensen en waar we op basis van de afwijkingen op de gemaakte afspraken gaan analyseren wat dat betekent. Niet de ziekte, beperking of het probleem bepaalt de onderzoekende focus, maar de wensen of vraagpatronen en gemaakte afspraken. En omdat het lineaire denken zo diep in de genen van zorgverleners zit, moet je daar ook meteen het onderwijs bij betrekken. Het gaat overigens om en-en. En medisch of klinisch kunnen redeneren én OERredeneren, maar wel op de juiste

momenten. Door het verschil goed aan te leren, kunnen we het verschil gaan maken.’

Hoe gaat die zorg er uit zien?

‘De stip op de horizon is dat alle organisaties die verpleeghuis- en thuiszorg bieden ten minste één locatie hebben waar gewerkt wordt op basis van deze manier van denken. Het wordt een leergemeenschap van zorgmedewerkers, hbo en mbo studenten, en mogelijk promovendi. Want het systematisch verzamelen van data of afwijkingen op de afspraken, levert vast ook fundamentele onderzoeksvragen op. De een wil heel vroeg geholpen worden, de ander wil uitslapen; iemand wil in de zomer vroeg opstaan, en in de wintertijd laat. Als het gaat om “je leven leven” is iedereen anders, maar er zijn ook altijd patronen. Om de zorg af te stemmen op die veelheid aan wensen hebben we een speciale ict-tool ontwikkeld, de OERplanner, die de mogelijkheid geeft allerhande combinaties te bekijken en de beste fit of de juiste personeelsinzet te vinden. Allerlei varianties en veranderingen kunnen daarin worden ingevoerd en verwerkt, zodat de zorgverlener of onderzoeker kan kijken of en hoe de zorg moet worden aangepast en tot welke vermoedens dit leidt, die verder onderzocht kunnen worden. Uitgangspunt is dat de cliënten er niks van merken, er geen last van hebben. Zij moeten gewoon de allerbeste zorg krijgen.’

Maar als je zo consequent uitgaat van de wens van de klant, ben je dan niet bang dat diezelfde klant of cliënt te weinig uitgedaagd wordt om zijn leven zélf te organiseren? Dat die gemakzuchtig wordt?

‘Heb je wel eens zelf dat soort zorg nodig gehad? Hoe vond je dat? Wilde je dat graag nog heel lang hebben? Hoeveel mensen ken je die willen dat zorgprofessionals dag in dag uit met ze bezig zijn? Nee, dat beeld van de gemakzuchtige cliënt in de langdurige zorg, daar moeten we vanaf. Het is zo’n onzin! Als je geen zorg nodig hebt, is echt iedereen veel liever zelfstandig.’

tekst: **Marcel Hulspas**
foto's: **Herman Engbers**

De OERplanner is een 'rekentool' die de zorgverlener inzicht biedt op basis van wensen/vraagpatronen van cliënten. De tool is ontwikkeld in samenwerking met wiskundige Ger Koole van de Vrije Universiteit, en is inmiddels via praktijkgericht onderzoek verder ontwikkeld. De OERplanner wordt op sommige plaatsen in het land in de zorg toegepast en is gebruikt voor wetenschappelijk promotie- en praktijkgericht onderzoek. Zie www.oermodel.nl/oerplanner.

Het WIN-testpanel koos vier goedkope bieren, in prijs variërend van 28 tot 32 cent per flesje en verkrijgbaar in de supermarkt.

De beste budgetbieren

Dors >

Een biertje met twee gezichten. Ergens in de verte proeven we een tikkie fris en fruitig - en komt daar zowaar een zoetig vleugje karamel voorbij? Maar tegelijkertijd is de smaak slap, karakterloos en waterig. Oordeel: ‘Smaakt als een slechte one-night-stand op een lek waterbed.’ Dat ‘waterig’ kun je overigens ook als een voordeel zien want van dit gerstenat van Jumbo word je niet snel dronken. Of je moet het hele krat achterover kunnen slaan.

Cijfer: 5,5

< Schultenbräu

Klassiekertje van de Aldi. Mag dan bekend staan als een zwerverbiertje, dit merk komt wél als beste uit de test. Oordeel: geen ‘lekker’ biertje, ruikt misschien wat zuur, maar de smaak is beschaafd, hoppig en tegelijkertijd zacht. Ook over de kwaliteit van de schuimlaag is ons testpanel enthousiast. “Ik krijg er een flinke snor van!”

Cijfer: 6

Kordaat >

Het had weinig gescheeld of Lidl moest dit biertje uit de schappen verwijderen. De naam lijkt namelijk verdacht veel op Kornuit, afkomstig uit de ketels van Grolsch. En ook ons testpanel zou dit bier het liefst zien verdwijnen. Oordeel: ‘muf’, ‘blikkig’, ‘ronduit smerig’ en ‘hier krijg ik last van mijn maag van’. Er mag dan een hippe dude met een baard op het etiket staan, het panel greep snel naar het laatste biertje van deze test.

Cijfer: 4,5

< Lager

Eén blik op het flesje en je weet: goedkoper dan dit bestaat niet. En dit ‘basic’ biertje van Albert Heijn voldoet volledig aan de gewekte verwachtingen. Het slaat direct dood en er zit amper koolzuur in. En de smaak? Daar zijn de makers niet aan toegekomen.

Cijfer: 5

'Het begint met handenwassen'

In gebouw E zijn voor de opleiding Verpleegkunde zalen ingericht, met ziekenhuisbedden, levensechte poppen en een medijnkast met injectienaalden, ampullen, vloeistoffen en (placebo-)medicijnen.

Wat doen studenten in dit lokaal?

Docent Rianne Geertsema: Eerste- en tweedejaars studenten krijgen hier het vak Verpleegtechnische Vaardigheden. Ze leren hier bijvoorbeeld dingen als bedden opmaken en patiënten wassen maar ook het geven van injecties, het aanleggen van een katheter of

slangetjes in de neus. Het begint met handenwassen, dat leren de studenten meteen in hun eerste week.

Dat leren ze niet uit een boekje?

Nee, het wassen van patiënten leren de studenten bijvoorbeeld door elkaar te wassen. Je moet voelen, ervaren en vaardig worden in een handeling. Echt prikken is iets anders dan in een boek lezen hoe je het moet doen. Het is veel meer dan gewoon 'het kunstje', dat maakt de lessen zo leuk.

tekst: **Reinhilde van Aalderen**

foto: **Herman Engbers**

@nieuwswin

Bloedheet is het tijdens deze Bruisweek. Dus zoeken de deelnemers verkoeling, in de stadsgracht, rondom de fontein bij de Grote Kerk of in de schaduw op één van de terrassen van Zwolle.

#windesheim #zwolle #bruisweken
#bruisweek #lekkerplonzen

@nieuwswin

WIN-reporters Isa Vos en Joost Vosman moeten tijdens de introductieweek een aantal opdrachten volbrengen. Wie van hen scoort per opdracht de meeste punten en wint daarmee de WIN-Bruisweekchallenge 2019? Je ziet het op ons YouTube-kanaal.

@nieuwswin

Het leenstelsel maakt jongeren huiverig voor hoge studieschulden. Er móét een nieuw stelsel komen waarin iedereen recht heeft op studeren, vindt @robertokist. Hij is burgerraadslid van @pvdazwolle en student aan de lerarenopleiding Geschiedenis. Het interview met Roberto vind je op win-nieuws.nl #leenstelsel #studentenleven #backtobasisbeurs #zwolle #pvda

W win-nieuws.nl

Parkeerproblemen bij Windesheim Zwolle! Uitgerekend op de eerste lesdag van het jaar werkten de parkeerautomaten niet als je een dagkaart wilde kopen of je pas opwaarderen #parkeerproblemen

Meer weten? Volg @nieuwswin via de sociale kanalen en op win-nieuws.nl

W win-nieuws.nl

Windesheim trekt flink meer studenten. Bert Boll, teamleider studentenadministratie, verwacht dat vijf procent meer eerstejaars zich zullen inschrijven dan een jaar eerder: circa 8800.

W win-nieuws.nl

Ze staan bekend als de bolleboosjes, als de betweters van Windesheim. De leden van Varias Vias. Dus vond het bestuur het een goed idee om de nieuwe leden, vóórdat ze mochten aanvallen op de barbecue, eerst te trakteren op een pittige lezing. Over geschiedenis, natuurlijk. Het werden twee hete uurtjes voor WIN-hoofdredacteur Marcel Hulspas, die de lezing gaf.

Colofon

WIN is het redactioneel onafhankelijke nieuws- en opiniemagazine van Windesheim.

Redactie-adres:

Campus 2-6, Gebouw B, kamer B246, 8017 CA Zwolle, (Postbus 10090, 8000 GB Zwolle), tel. 088-4699603. e-mail: win@windesheim.nl

Redactie:

Marcel Hulspas (hoofdredacteur), tel. 7175, Wouter van Emst (redacteur), tel. 9081, Ernest Mettes (redacteur), tel. 9901, Reinhilde van Aalderen (redacteur), tel. 9603 Ronza Jabrah (redactie-assistent), tel. 9603

Medewerkers: Silke Polhuijs, Maarten Kors, Michelle van der Molen, Jitse Schipper, Eelco Boss, Özcan Akyol

Fotografen: Herman Engbers, Jasper van Overbeek, Gerben Rink

Illustraties: Judy Ballast

Ontwerp: Daniël van Ginkel

Advertenties: Bureau Van Vliet, tel. 023-5714745 e-mail: zandvoort@bureauvanvliet.com www.bureauvanvliet.com

Druk: TOB Media

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt d.m.v. druk, fotokopie, micro-film of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

buitenkant

'Neuspiercing schrikt niemand af'

Emma Lynn Schokker (19),
eerstejaars Social Work

Hoe zou je je stijl omschrijven?

"Mijn basisregel is 'elke kleur zolang het maar zwart is', ik had het vanochtend koud dus trok ik deze coltrui aan. Die zitten altijd erg lekker. Ik heb die voorkeur niet van Steve Jobs hoor, ik ben meer van de flashy streetwear. Minimalisme zegt me niks, ik heb altijd al willen opvallen."

Hoe was je op de middelbare school?

"Toen zat ik in mijn emo-fase. Ik had een pony die ik lang door liet groeien en droeg veel te veel eyeliner. In Heerenveen viel ik daarmee wel heel erg op, mensen kijken me nog steeds wel eens na. De meeste meiden kleden zich daar heel basic, spijkerbroek en sweaters. Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg."

Vertel eens over je piercings.

"Toen ik 18 werd liet ik er elke week wel eentje zetten. Na mijn tongpiercing kwam ik mijn oma tegen in de stad, dat vond ze zo leuk dat ze mij trakteerde op een ijsje. Toen heeft ze me uitgelachen omdat ik heel moeilijk kon slikken. Mijn oma is een vet toffe vrouw."

En toen?

"Mijn baas had er gelukkig weinig moeite mee. Die gaf me extra tijd om te eten. Ik werk in de bediening, dus mijn septum (neuspiercing) mag ik niet in houden. Dat schrikt de klanten af, zeggen ze. Een stomme regel, ik zou mijn eigen stijl wel willen dragen tijdens het werk. Mensen waarderen het uiteindelijk vooral als je jezelf durft te zijn."

tekst: Maarten Kors
foto: Jasper van Overbeek

Ze houdt
van opvallen

Flashy
streetwear?

Altijd weer
zwart!

VERWACHT

VR 20-09 **KNARS**

ZA 21-09 **ZEROO'S HEROES**

ZO 22-09 **THE DOORS ALIVE**

ZO 22-09 **HANNAH WICKLUND &
THE STEPPIN' STONES**

WO 25-09 **ALAIN JOHANNES**

VR 27-09 **ZEROGUAP**

ZA 28-09 **\$HIRAK**

ZA 05-10 **SINGLEFEESTJE**

VR 11-10 **JEBROER / OUTSIDERS**

VR 11-10 **PATRICIA VAN HAASTRECHT**

DO 17-10 **MARIKE JAGER**

ZA 19-10 **SUPERSTIJL**

ZA 19-10 **BREAKBAAR: NYMFO**

WO 23-10 **COMEDY NIGHT**

WO 30-10 **XZIBIT**

WWW.HEDON-ZWOLLE.NL

www.win-nieuws.nl
f @nieuwswin